

KALEVALAN BOLSHEVIIKKI

proletaarit,

yhtykää!

БОЛЬШЕВИК КАЛЕВАЛЫ

NKP(b):n Kalevalan Rajonikomitean, rajonin TrK:n ja ammattiliittojen lehti

V. 1937

Huhtikuun 10 päivänä

№ 34

Toveri STALININ loppulausunto

NKP(b):n KK:n pleenumissa maaliskuun 5 päivänä v. 1937

Toverit!
Selostuksessani minä puhuin käsiteltävänä olevan asian peruskysymyksistä. Keskustelu osoitti, että nyt meillä on täysi selvyys, on tehtävien ymmärtäminen ja on valmeus likvidoida työmme epäkohdat. Mutta keskustelu myös osoitti, että organisatio-poliittisessa käytännössämme on olemassa eräitä konkreettisia kysymyksiä, joista meillä ei vielä ole täysin selvää käsitystä. Sellaisia kysymyksiä minä laskin olevan seitsemän.

Sallikaa lausua muutama sana näistä kysymyksistä.

1) On otaksuttava, että nyt ovat kaikki ymmärtäneet, tulleet tuntemaan, että liiallinen viehättyminen taloudellisiin kamppailuihin ja taloudellisiin menestyksiin, aliarvioitaessa ja unohdettaessa puolue-poliittiset kysymykset — johtaa umpikujaan. Siis on välttämätöntä kääntää työntekijöiden huomion puolue-poliittisiin kysymyksiin, jotta taloudelliset menestykset yhdistyisivät ja kulkisivat rinnan puolue-poliittisen työn menestyksen kanssa.

Miten käytännöllisesti on toteutettava puolue-poliittisen työn voimistuttamistehtävää, tehtävä vapauttaa puoluejärjestöt taloudellisista pikkuasioista? Niinkuin keskustelusta näkyy, eräät toverit ovat taipuvaisia tekemään tästä väärän johtopäätöksen, että nyt on muka loitottava kokonaan taloudellisesta työstä. Ainakin oli ääniä: No, jumalankiitos, nyt vapaudumme talousasioista, nyt voidaan ryhtyä puolue-poliittiseen työhönkin. Onko tämä johtopäätös oikea? Ei, ei ole oikea, kun puoluetoverimme, viehättyneenä taloudellisiin saavutuksiin, loittonivat poliitikasta, niin tämä oli äärimmäisyys, joka maksoi meille suuria uhreja. Jos nyt eräät toverimme, ryhtyen puolue-poliittisen työn voimistuttamiseen, ajattelevat loitota taloudesta, niin se tulee olemaan toinen äärimmäisyys, joka tulee maksamaan meille ainakin yhtä suuria uhreja. Ei saa syöksyä yhdestä äärimmäisyydestä toiseen. Ei saa erottaa poliitikkaa taloudesta. Me emme voi poistua taloudesta, samoin kuin emme voi poistua politiikasta. Tutkimisen helpottamiseksi ihmiset tavallisesti metodologisesti erottavat talouskysymykset politiikan kysymyksistä. Mutta tämä tehdään vain metodologisesti, keinotekoisesti, vain tutkimisen helpottamiseksi. Päinvastoin elämässä,

käytännössä politiikka ja talous ovat erottamattomia. Ne ovat olemassa yhdessä ja toimivat yhdessä. Ja se, joka ajattelee käytännöllisessä politiikassamme erottaa talouden politiikasta, voimistuttua taloudellista työtä poliittisen työn vähentämisen hinnalla tai, päinvastoin, voimistuttaa poliittista työtä taloudellisen työn vähentämisen hinnalla — se pakosta joutuu umpikujaan.

Resolutsioprojektin sen tunnetun kohdan ajatus, joka koskee puoluejärjestöjen vapauttamista taloudellisista pikkuasioista ja puolue-poliittisen työn voimistuttamisesta, ei ole siinä, että on loitottava taloudellisesta työstä ja taloudellisesta johdosta, vaan ainoastaan siinä, että enää ei ole sallittava sitä käytäntöä, että puoluejärjestömme asetuvat talouselimien, siinä luvussa ja erikoisesti maa-asia-elimien tilalle ja riistävät niiltä välittömän vastuun. Siis on välttämätöntä omaksua talouselimien bolshevistisen johtamisen metodi, mikä on siinä, että systemaattisesti autetaan näitä elimiä, systemaattisesti lujitetaan niitä ja taloutta johdetaan ei näiden elimien sivu, vaan niiden kautta. Talouselimille ja ennen kaikkea maa-asia-elimille on annettava parhaimmat ihmiset, nämä elimet on komplektoitava uusilla parhaimmilla työntekijöillä, jotka kykenevät täyttämään niille asetetut tehtävät. Vasta sen jälkeen, kun tämä työ tulee suoritetuksi, voidaan luottaa siihen, että puoluejärjestöt tulevat täydellisesti vapautetuiksi taloudellisista pikkuasioista. Ymmärrettävää on, että tämä asia on vakava ja vaatii vissin ajan. Mutta niin kauan, kun tätä ei ole tehty, puoluejärjestöjen on edelleenkin, vissin lyhyen ajan, työskenneltävä välittömästi maatalousasiain kanssa kaikine pikkuasioineen, kyntöineen, kylvöineen, sadonkorjuineen ja niin edelleen.

2) Pari sanaa tuholaisista, diversanteista, spioneista ja niin edelleen. Nyt, minä ajattelen, kaikille on selvää, että nykyiset tuholaiset ja diversantit, maskeerautuvatpa ne millä lipulla tahansa, trotskilaisella tai buharinilaisella, ovat jo kauan sitten lakanneet olemasta poliittinen virtaus työväenliikkeessä, että ne ovat muuttuneet ammattituholaisien, diversanttien, spionien, murhaajien periaatteettomaksi ja aatteettomaksi bandiksi. Ymmärrettävää on, että nämä herrat on säälimättä murskattava ja poisjuurittava työväenluokan vihollisina, syn-

nyinmaamme pettureina. Tämä on selvää eikä vaadi enempiä selityksiä.

Mutta tässä kysymys: miten käytännöllisesti on toteutettava trotskilaisuuden japanilais-saksalaisten agenttien murskaamisen ja poisjuurimisen tehtävä? Merkitseekö se, että on lyötävä ja poisjuurittava ei ainoastaan todelliset trotskilaiset, vaan myöskin ne, jotka joskus ovat horjuneet trotskilaisuuden taholle, mutta sittemmin jo kauan sitten poistuvat trotskilaisuudesta, ei ainoastaan ne, jotka todella ovat tuholaisuuden trotskilaisia agenteja, vaan myöskin ne, joille joskus on satunut tapaus kulkea sitä kautta, jota joskus kulki tuo tai toinen trotskilainen? Ainakin tällaisia ääniä kuului täällä pleenumissa. Voidaanko resolutsion tällaista tulkintaa pitää oikeana? Ei, ei saa pitää oikeana. Tässä kysymyksessä, niinkuin kaikissa muissakin kysymyksissä, on välttämätöntä individuaalinen, differenssioininen suhtautuminen. Kaikkia ei saa panna samaan sarjaan. Tällainen summittainen suhtautuminen voi vain vahingoittaa taistelua todellisia trotskilaisia tuholaisia ja spioneja vastaan.

Vastuunalaisten toveriemme joukossa on joku määrä entisiä trotskilaisia, jotka ovat jo kauan sitten poistuneet trotskilaisuudesta ja käyvät taistelua trotskilaisuutta vastaan ei huominnon, vaan paremmin kuin eräät kunnioittavat toverimme, joilla ei ole ollut trotskilaisuuden taholle horjahtamisen tapausta. Ollisi typerää nyt peitota tällaisia tovereita.

Tovereidemme joukossa on sellaisiakin, jotka ideologisesti ovat aina olleet trotskilaisuutta vastaan, mutta siitä huolimatta ovat pitäneet yllä henkilökohtaista yhteyttä yksityisten trotskilaisien kanssa, jota yhteyttä he eivät viikastelleet likvidoida heti, kun heille tuli selväksi trotskilaisuuden käytännöllinen fysiologia. Tietenkään ei ole hyvä, että henkilökohtaista ystävyyssidettä yksityisiin trotskilaisiin he eivät katkaissheet heti, vaan myöhästyneenä. Mutta olisi typerää heittää tällaiset toverit samaan kassaan trotskilaisien kanssa.

3) Mitä merkitsee — oikein valikoida työntekijät ja oikein sijoittaa heidät työssä?

Se merkitsee valikoida työntekijöitä, ensinnäkin, poliittisen tunnusmerkin mukaan, se on ansaitsevatko he poliittisen luottamuksen

ja toiseksi, toiminnallisen tunnusmerkin mukaan, se on kelpaavatko he tähän konkreettiseen työhön.

Se merkitsee olla muuttamatta asiallista suhtautumista tolkuttomaan suhtautumiseen, kun ihmiset ovat intreseerattuja työntekijöiden toiminnallisista ominaisuuksista, mutta eivät ole intreseerattuja heidän poliittisesta fysiologiastaan.

Se merkitsee, olla muuttamatta poliittista suhtautumista ainoaksi ja tyhjentyväksi suhtautumiseksi, kun ihmiset ovat intreseerattuja työntekijöiden poliittisesta fysiologiasta, mutta eivät ole intreseerattuja heidän toiminnallisista ominaisuuksistaan.

Voidaanko sanoa, että puoluetoverimme täyttävät tämän bolshevistisen säännön? Valitettavasti, sitä ei voida sanoa. Täällä pleenumissa jo siitä puhuttiin. Mutta ei sanottu kaikkea. Asia on siinä, että tätä koeteltua sääntöä käytännössämme rikotaan aina ja kaikkialla ja sitäpaitsi mitä tärkeimmällä tavalla. Kaikkein useimmin valikoidaan työntekijät ei objektiivisten tunnusmerkkien mukaan, vaan satunnaisten, subjektivisten, poroporvarillisten pikkuporvarillisten tunnusmerkkien mukaan. Kaikkein useimmin valikoidaan niinsanottuja tuttavuuksia, ystäviä, saman paikkakuntalaisia, henkilökohtaisesti uskottuja ihmisiä, mestareita sheffiensä ylistelyssä — välittämättä heidän poliittisesta ja toiminnallisesta kelpoisuudestaan.

Ymmärrettävää on, että vastuunalaisten työntekijöiden johtavan ryhmän asemesta muodostuu läheisten ihmisten perhepiiri, artteli, jonka jäsenet pyrkivät elämään rauhassa, olemaan loukkaamatta toinen toistaan, olemaan viemättä roskaa ulos tuvasta, ylistelemään toinen toistaan ja aika-ajoin lähettämään keskukseen joutavia ja ällöttäviä raportteja menestyksistä.

Ei ole vaikea ymmärtää, että tällaisessa perhetilanteessa ei voi olla tilaa työn epäkohtien kritiikille, eikä työn johtajien itsekritiikille.

Ymmärrettävää on, että tällainen perhetilanne muodostaa suotuisan ympäristön luikertelijoiden kasvamiselle, ihmisten, joilla ei ole oman arvion tuntoa ja siksi ei ole mitään yhteistä bolshevismien kanssa.

Ottakaamme esimerkiksi toverit Mirzojan ja Vainov. Ensimmäinen heistä on Kazahkstanin aluepiirin puoluejärjestön sihteeri, toinen — Jaroslavl'n alueen puoluejärjestön sihteeri. Nämä

„... Jotta oikein johdettaisiin, on välttämätöntä täydentää johtajien kokemus puoluejoukon kokemuksella, työväenluokan kokemuksella, työtätekevien kokemuksella, niinsanottujen „pienien ihmisten“ kokemuksella.“

(Tov. Stalinin loppulausunnosta NKP(b):n KK:n pleenumissa maaliskuun 5 päivänä v. 1937.)

ihmiset eivät meidän keskuudessamme ole viimeisiä työntekijöitä. Mutta miten he valikoivat työntekijöitä? Ensimmäinen laahasi mukanaan Kazahkstanin Azerbaidzhanista ja Uralilta, jossa hän ennen työskenteli, 30—40 „omaa“ ihmistä ja sijoitti heidät vastuunalaisille paikoille Kazahkstanissa. Toinen laahasi mukanaan Jaroslavl'iin Donbassista, missä hän ennen työskenteli, yli kymmenkunta myös „omaa“ ihmistä ja sijoitti heidät samoin vastuunalaisille paikoille. Siis toveri Mirzojanilla on oma arttelinsa. Se on myöskin toveri Vainovilla. Eikö voitu valikoida työntekijöitä paikallisista ihmisistä, pitäen ohjeena tunnettua bolshevistista sääntöä ihmisten valikoinnista ja sijoittamisesta? Tietenkin olisi voitu. Miksi sitten he eivät sitä tehneet? Siksi, että bolshevistinen sääntö työntekijöiden valikoinnista sulkee pois poroporvarillisen pikkuporvarillisen suhtautumisen mahdollisuuden, sulkee pois mahdollisuuden valikoida työntekijöitä perhekuntaisuus- ja arttelimaisuustunnusmerkkien mukaan. Sitäpaitsi, valikoidessaan työntekijöiksi henkilökohtaisesti uskottuja ihmisiä, nämä toverit nähtävästi halusivat muodostaa itselleen vissin riippumattomuuden tilanteen niin paikallisiin ihmisiin nähden kuin myöskin puolueeseen nähden. Olettakaamme, että noiden tai muiden seikkojen takia toverit Mirzojan ja Vainov tullaan siirtämään heidän nykyisen työnsä paikkakunnalta joillekin muille paikkakunnille. Miten heidän on tällaisessa tapauksessa meneteltävä „häntiinsä“ nähden? Näinköhän he jälleen joutuvat laahaamaan ne uusille työpaikoilleen?

Tällaiseen järjettömyyteen johtaa työntekijöiden oikeata valikointia ja sijoittelua koskevan bolshevistisen säännön rikkominen.

4) Mitä merkitsee — tarkastaa työntekijöitä, tarkastaa tehtävien täytäntöönpanoa?

Tarkastaa työntekijöitä, se merkitsee tarkastaa heitä ei heidän lupaustensa ja deklaratioidensa mukaan, vaan heidän työnsä tulosten mukaan.

Tarkastaa tehtävien täytäntöönpanoa, se merkitsee tarkastaa niitä ei ainoastaan kansliassa eikä ainoastaan muodollisten selostusten mukaan, vaan enne kaikkea tarkastaa niitä työpaikalla täytäntöönpanon faktillisten tulosten mukaan.

(Jatk. 2:lla siv.)

Toveri STALININ loppulausunto

(Jatk. 1:lta siv.)

Tarvitaanko yleensä tällaista tarkastusta? Ehdottomasti tarvitaan. Tarvitaan ensinnäkin siksi, että ainoastaan tällainen tarkastus antaa mahdollisuuden tulla tuntemaan työntekijät, määrittellä hänen todelliset ominaisuutensa. Toiseksi tarvitaan siksi, että ainoastaan tällainen tarkastus antaa mahdollisuuden määrittellä täytöntöönpanevan koneiston arvon ja puutteellisuudet. Kolmanneksi tarvitaan siksi, että ainoastaan tällainen tarkastus antaa mahdollisuuden määrittellä itse tehtävien arvon ja puutteellisuudet.

Eräät toverit ajattelevat, että ihmisiä voidaan tarkastaa ainoastaan ylhäältäpäin, kun johtajat tarkastavat johdettavia heidän työnsä tulosten mukaan. Tämä on väärin. Tietenkin tarkastusta ylhäältäpäin tarvitaan yhtenä ihmisten tarkastamisen, tehtävien täytöntöönpanevan tarkastamisen todellisista keinoista. Mutta tarkastus ylhäältäpäin ei vielä läheskään tyhjennä koko tarkastusasiaa. On olemassa vielä toisenlainen tarkastus, tarkastus alhaaltapäin, kun joukot, kun johdettavat tarkastavat johtajia, merkitsevät heidän virheensä ja osoittavat niiden korjaamisen tiet. Tällainen tarkastus on yksi kaikkein tehokkaimmista keinoista tarkastaa ihmisiä.

Puoluejoukot tarkastavat johtajiaan aktiiveissa, konferensseissa, edustajakokouksissa kuulemalla heidän toimintaselostuksiaan, kritikoimalla epäkohtia, lopuksi, valitsemalla tai olemalla valitsematta johtaviin elimiin noita tai muita johtavia tovereita. Demokraattisen sentralismin täsmällinen toteuttaminen puolueessa, niinkuin sitä vaativat puolueemme säännöt, puolue-elimien ehdoton valinnallisuus, oikeus esittää ja poistaa kandidaatteja, suljettu äänestys, kritiikki- ja itsekritiikkivapaus — kaikki nämä ja niiden tapaiset toimenpiteet on välttämättömä toteuttaa elämässä muunmuassa sitä varten, että helpotettaisiin puolueen johtajien tarkastusta ja kontrollia puoluejoukkojen taholta.

Puolueettomat joukot tarkastavat talous-, ammattiliitto- ja muita johtajiaan puolueettomien aktiiveissa, kaikenlaisissa joukkoneuvotteissa, joissa he kuulevat johtajiansa toimintaselostuksia, kritikoivat epäkohtia ja merkitsevät niiden korjaamisen tiet.

Lopuksi, kansa tarkastaa maan johtajia Sovettiliiton valtaelimen vaalien aikana yleisen, yhtäläisen, välittömän ja salaisen äänestyksen kautta.

Tehtävä on siinä, että tarkastus ylhäältäpäin yhdistettävään tarkastukseen alhaaltapäin.

5) Mitä merkitsee kaaderien opettaminen niiden omilla virheillä?

Lenin opetti, että puolueen virheiden tunnollinen paljastaminen, niiden syiden tutkiminen, jotka ovat synnyttäneet nämä virheet, sekä

niiden teiden määritteleminen, jotka ovat välttämättömiä näiden virheiden korjaamiselle, on yksi varmistamista keinoista oikein opettaa ja kasvattaa puoluekaadereita, oikein opettaa ja kasvattaa työväenluokkaa ja työtätekeviä joukkoja. Lenin sanoo:

„Poliittisen puolueen suhtautuminen sen virheisiin on yksi tärkeimpiä ja näkyvimpiä kriteerioita puolueen vakavuudesta ja siitä, miten se teoissa täyttää velvollisuutensa luokkaansa kohtaan ja työtätekeviä joukkoja kohtaan. Avoimesti tunnustaa virhe, paljastaa sen syyt, analysoida syyt, joka on sen synnyttänyt, huolellisesti käsitellä virheen korjaamiskeinot — se on puolueen vakavuuden tunnusmerkki, se on sitä, että se täyttää velvollisuutensa, se on — luokan ja siksipä myöskin joukkojen kasvattamista ja opettamista“.

Tämä merkitsee, että bolsheviikkien velvollisuutena on ei virheittä peittäminen, ei virheitänsä koskevan kysymyksen vältteleminen, niinkuin meillä usein tapahtuu, vaan virheitänsä rehellinen ja avoin tunnustaminen, teiden rehellinen ja avoin määrittelyminen näiden virheiden korjaamiseksi, virheitänsä rehellinen ja avoin korjaaminen.

Minä en sanoisi, että useat tovereistamme mielellään menisivät tähän asiaan. Mutta bolsheviikkien, jos he todella haluavat olla bolsheviikkejä, on löydettävä itselleen miehuullisuutta avoimesti tunnustaa virheensä, paljastaa niiden syyt, määrittellä tiet niiden korjaamiselle ja siten auttaa puolueita antamaan kaadereille oikeata opetusta ja oikeata poliittista kasvatusa. Sillä vain tällä tiellä, vain avoimen rehellisen itsekritiikin tilanteessa voidaan kasvattaa todella bolshevistisia kaadereita, voidaan kasvattaa todellisia bolshevistisia johtajia.

Kaksi esimerkkiä, jotka demonstreeraavat sen, että Leninin asettamus on oikea.

Ottakaamme esimerkiksi virheemme kolhoosirakennustyössä. Te luultavasti muistatte v. 1930, kun puolueoverimme ajattelivat ratkaista mitä mutkikkaimman kysymyksen talonpoikaiston siirtämisestä kolhoosirakennustööhön jossain 3—4 kuukaudessa ja kun puolueen Keskuskomitean osottautui olevan pakko työntää takaisin viehättyneitä tovereita. Se oli yksi kaikkein vaarallisimmista kausista puolueemme elämässä. Virhe oli siinä, että puolueoverimme unohtivat kolhoosirakennustöön vapaaehtoisuuden, unohtivat sen, että talonpoikia ei saa siirtää kolhoositielle administratiivisen painostuksen tietä, unohtivat sen, että kolhoosirakennustyö vaatii ei muutamia kuukausia, vaan muutamia vuosia huolellista ja harkittua työtä. He unohtivat tämän, eivätkä halunneet tunnustaa virheitään.

Luultavasti te muistatte, että

KK:n osoitus pään pyöräilemisestä saavutusten takia ja siitä, etteivät toverimme paikkakunnilla juoksisi edelle, ignoreeraten realista tilannetta — otettiin vastaan pistimin. Mutta tämä ei pidättänyt KK:aa menemästä virtaa vastaan ja kääntämättä puolueoveritamme oikealle tielle. Ja mitäpä? Nyt on kaikille selvää, että puolue saavutti tahtonsa, kääntäen puolueoveritamme oikealle tielle. Nyt meillä on kymmeniä tuhansia erinomaisia kaadereita talonpojista kolhoosirakennustöön ja kolhoosien johdon alalla. Nämä kaaderit ovat kasvaneet ja kouluuntuneet vuoden 1930 virheillä. Mutta näitä kaadereita meillä ei nyt olisi, ellei puolue olisi silloin tunnustanut virheitään eikä olisi niitä aikanaan korjannut.

Toinen esimerkki jo teollisuusrakennustöön alalta. Minä tarkoitan virheitämme Shahtin tuholaisuuden kaudella. Meidän virheemme olivat siinä, että me emme ottaneet huomioon teollisuudessa olevien kaaderien teknillisen takapajuisuuden koko vaarallisuutta, me suositimme tähän takapajuisuuteen ja ajattelimme kehittää laajan sosialistisen teollisuusrakennustöön vihamielisen mielialan omaavien spesialistien avulla, tuomien talouskaaderimme huonojen komissaarien osaan porvarillisten spesialistien yhteydessä. Luultavasti te muistatte, miten haluttomasti silloin talouskaaderimme tunnustivat virheensä, miten haluttomasti ne tunnustivat teknillisen takapajuisuutensa ja miten väkijäisesti ne omaksuivat loosurigin — „Vallattava tekniikka“. Ja mitäpä? Tosiasiat osoittavat, että loosurigi „Vallattava tekniikka“ saavutti tehonsa ja antoi hyvät tuloksensa. Nyt meillä on kymmeniä ja satoja tuhansia erinomaisia bolshevistisia talouskaadereita, jotka ovat jo vallanneet tekniikan ja kuljettavat eteenpäin teollisuuttamme. Mutta näitä kaadereita ei meillä nyt olisi, jos puolue olisi antanut perään taloustyöntekijäin itse-pintaisuuden edessä, taloustyöntekijäin, jotka eivät halunneet tunnustaa teknillistä takapajuisuuttaan, jos puolue ei olisi silloin tunnustanut virheitään eikä korjannut niitä aikanaan.

Eräät toverit puhuvat, että ei ole tarkoituksenmukaista puhua avoimesti virheitään, koska virheitänsä avoimen tunnustamisen vihollisemme saattavat arvioida heikkoudeksemme ja mahdollisesti käyttää niitä hyväkseen. Se on pötyä, toverit, silkkää pötyä. Virheittemme avoin tunnustaminen ja niiden rehellinen korjaaminen, päinvastoin, voi ainoastaan voimistuttaa puoluettamme, kohottaa puolueemme auktoriteettiä työläisten, talonpoikain, työtätekevän intelligenssin silmissä, kohottaa valtiomme voimaa ja mautia. Ja tämä on pääasia. Kunhan työläiset, talonpojat, työtätekevät intelligenssi olisivat kanssamme, niin kaikki muu seuraa mukana. Toiset toverit puhuvat, et-

tä virheittemme avoin tunnustaminen voi johtaa ei kaaderien opettamiseen ja lujittamiseen, vaan niiden heikentämiseen ja saattamiseen epäjärjestykseen, että meidän on säästettävä ja suojeltava kaadereitamme, että meidän on säästettävä niiden itserakkautta ja rauhallsuutta. Tätä varten he esittävät tovereitamme virheiden peittämistä, kritiikin voiman heikentämistä, ja vielä paremmin — näiden virheiden sivuuttamista. Tällainen kanta ei ole ainoastaan perinjuurin väärä, vaan myöskin mitä korkeimmassa määrin vaarallinen, vaarallinen ennenkaikkea kaadereille, joita halutaan „säätää“ ja „suojella“. Kaaderien säästäminen ja suojeleminen niiden virheitte peittämisen avulla — se merkitsee saattaa varmaan turmioon juuri nämä kaaderit. Me olisimme saattaneet varmaan turmioon bolshevistiset kolhoosikaaderimme, ellemmme olisi paljastaneet vuoden 1930 virheitä, emmekä olisi opettaneet niitä näillä virheillä. Me olisimme saattaneet varmaan turmioon bolshevistiset teollisuuskaaderimme, ellemmme olisi paljastaneet tovereidemme virheitä Shahtin tuholaisuuden kaudella, emmekä olisi opettaneet teollisuuskaadereitamme näillä virheillä. Se, joka ajattelee säästää kaaderiemme itserakkautta peittämällä heidän virheitään, se saattaa turmioon sekä kaaderit että kaaderien itserakkautta, sillä niiden virheiden peittämällä hän helpottaa uusien, mahdollisesti vielä vakavampien virheiden toistumista, virheiden, jotka otaksuttavasti johtavat kaaderien täydelliseen epäonnistumiseen niiden „itserakkautta“ ja „rauhallsuuden“ vahingoksi.

6) Lenin opetti meitä ei ainoastaan opettamaan joukkoja, vaan myöskin oppimaan joukoilta.

Mitä tämä merkitsee?

Se merkitsee, ensinnäkin, että me, johtajat, emme saa ylvästellä, vaan on käsitettävä, että kun me olemme KK:n jäseniä tai kansankomissaareja, niin se ei vielä merkitse, että me omaamme kaikki tiedot, mitkä ovat välttämättömät oikein johtamista varten. Virka-arvo sinänsä ei anna tietoa ja kokemusta. Virkanimi — sitä vähemmän.

Toiseksi se merkitsee, että yksistään vain meidän kokemuksemme, johtajien kokemus ei ole kylliksi, jotta oikein johdettaisiin, että siis on välttämättömä täydentää kokemuksensa, johtajien kokemus, joukkojen kokemuksella, puoluejoukon kokemuksella, työväenluokan kokemuksella, kansan kokemuksella.

Kolmanneksi se merkitsee, hetkeksiään ei saa heikentää ja vielä vähemmän katkaista yhteyksiämme joukoihin.

Neljänneksi se merkitsee, herkästi kuunneltava joukkojen ääntä, puolueen rivijäsenten ääntä, niinkutsuttujen „pienien ihmisten“ ääntä, kansan ääntä.

Mitä merkitsee oikein johtaminen?

Se ei lainkaan merkitse kansliassa istumista ja direktiivien kyhäämistä.

Oikein johtaa — se merkitsee:

ensinnäkin, löytää kysymyksen oikea ratkaisu, mutta oikeaa ratkaisua on mahdollon löytää huomioimatta joukkojen kokemusta, jotka omassa selässään kokevat johtamisemme tulokset;

toiseksi, organisoitava oikean ratkaisun toteuttaminen, jota kuitenkaan ei voida tehdä ilman joukkojen suoranaista apua;

kolmanneksi, organisoitava tämän ratkaisun täytöntöönpanevan tarkastus, jota taaskin on mahdollon tehdä ilman joukkojen suoranaista apua.

Me, johtajat, näemme asioita, tapahtumia, ihmisiä ainoastaan yhdeltä puolen, minä sanoisin — ylhäältä, siis meidän näköpiirimme on enemmän tai vähemmän rajoitettu. Joukot, päivänvastoin, näkevät asioita, tapahtumia, ihmisiä toiselta puolen, minä sanoisin — alhaalta, niiden näköpiiri on siis myöskin vississä määrin rajoitettu. Jotta saataisiin kysymyksen oikea ratkaisu, on yhdistettävä nämä kaksi kokemusta. Vain tässä tapauksessa johto tulee oikeaksi.

Kas, mitä merkitsee ei ainoastaan opettaa joukkoja, vaan myöskin oppia joukoilta.

Kaksi esimerkkiä, jotka demonstreeraavat sitä, että tämä Leninin asettamus on oikea.

Tämä tapahtui muutamia vuosia sitten. Me, KK:n jäsenet, käsitteimme kysymystä tilanteen parantamisesta Donbassilla. Raskaan teollisuuden kk:n esittämä toimenpiteiden projekti oli ilmeisen epätyydyttävä. Kolmasti projekti palautettiin Raskaan teollisuuden kk:lle. Kolmasti saatiin Raskaan teollisuuden kk:sta aina erilaiset projektit. Ja kuitenkin ei voitu tunnustaa niitä tyydyttäväiksi. Viimein me päätimme kutsua Donbassista muutamia työläisiä ja rivitaloustyöntekijöitä sekä ammattiliittotyöntekijöitä. Kolme päivää keskusteltiin näiden tovereiden kanssa. Ja kaikkien meidän, KK:n jäsenten, täytyi tunnustaa, että vain he, nämä rivityöntekijät, nämä „pienet ihmiset“ kykenivät sanomaan meille oikean ratkaisun. Te varmaan muistatte KK:n ja Sovnarkomin tunnetun päätöksen kivihillen tuotannon voimistuttamistoimenpiteistä Donbassilla. Niinpä tämän KK:n ja Sovnarkomin päätöksen, jonka kaikki toverimme ovat tunnustaneet oikeaksi ja vieläpä merkittäväksi päätökseksi, meille sanelivat yksinkertaiset ihmiset peruserokista.

Toinen esimerkki. Minä tarkoitan esimerkkiä toveri Nikolajenkosta. Kuka on Nikolajenko? Nikolajenko — hän on puolueen rivijäsen. Hän on tavallinen „pieni ihminen“. Kokonaisen vuoden hän antoi signaaleja huonon (Jatk. 3:lta siv.)

Toveri STALININ loppulausunto

(Jatk. 2:lta siv.)

nosta asiainvalvasta Kievin puoluejärjestössä, paljasti perhekuntaisuuden, pikkuporvarillisporvarillisen suhtautumisen työntekijöihin, itsekritiikin tukahduttamisen, trotskilaisien tuholaisten väkivallan. Häntä hoidettiin pois, niinkuin tungettelevaa karpästä. Viimein, jotta olisi päästy hänestä eroon, otettiin ja erotettiin hämet puolueesta. Ei Kievin järjestö, eikä UKP(b):n KK auttaneet häntä saavuttamaan totuutta. Vain puolueen Keskuskomitean puuttuminen asiaan auttoi selvittämään tämän sotkuisen solmun. Ja mitä kävi ilmi asian selvittämisen jälkeen? Kävi selville, että Nikolajenko oli oikeassa, mutta Kievin järjestö oli väärässä. Ei enempää eikä vähempää. Mutta kuka sitten on Nikolajenko? Hän ei tietenkään ole KK:n jäsen, hän ei ole kansankomissaari, hän ei ole Kievin aluejärjestön sihteeri, hän ei ole edes jonkun jatsheikan sihteeri, hän on vain puolueen yksinkertainen rivijäsen.

Kuten näette, yksinkertaiset ihmiset joskus osottautuvat olevan paljon lähempänä totuutta kuin jotkut korkeat laitokset.

Voitaisiin esittää vielä kymmeniä ja satoja tällaisia esimerkkejä.

Näinollen käy siten, että asiainvalvasta johtamista varten ei yksistään vain meidän kokemuksemme vielä lähemmäksi riitä. Jotta oikein johdettaisiin, on välttämätöntä täydentää johtajien kokemus puoluejoukon kokemuksella, työväenluokan kokemuksella, työtätekevien kokemuksella, niinsanottujen "pienien ihmisten" kokemuksella.

Mutta milloin tämä on mahdollista?

Se on mahdollista vain siinä tapauksessa, jos johtajat ovat yhteydessä joukkoihin mitä kiinteimmällä tavalla, jos he ovat yhteydessä puoluejoukkoihin, työväenluokkaan, talonpoikaistoon, työtätekevään intelligenssiin.

Yhteys joukkoihin, tämän yhteyden lujittaminen, valmius kuunnella joukkojen ääntä — juuri siinä on bolshevistisen johdon voima ja voittamattomuus.

Voidaan tunnustaa säännöksi, että niin kauan, kun bolshevikit säilyttävät yhteyden laajoihin kansanjoukkoihin, he tulevat olemaan voittamattomia. Ja päinvastoin, bolshevikien tarvitsee vain irtaantua joukoista ja kadottaa yhteyden niihin, tarvitsee vain peittyä byrokraattiseen ruosteeseen, jotta he kadottavat kaiken voiman ja muuttuvat tyhjäänä välikappaleiksi ihmisiksi.

Muinaisilla kreikkalaisilla oli heidän jumalaistaruksensa systeemisä eräs kuuluisa sankari — Antaios, joka, niinkuin jumalaistaruksien mukaan, oli Poseidonin — merenjumalan ja Gaian — maanjumalattaren poika. Hän oli erikoisen kiintynyt äitiinsä, joka oli hänet synnyttänyt, ruokkinut ja kasvattanut. Ei ollut sellaista sankaria, jota hän — tämä Antaios ei olisi voittanut. Häntä pidettiin

voittamattomana sankarina. Missä oli hänen voimansa? Se oli siinä, että joka kerta, kun hänelle taistelussa vihollista vastaan kävi tukalaksi, niin hän kosketti maata, äitiään, joka oli synnyttänyt hänet ja ruokkinut häntä, ja sai uutta voimaa. Mutta hänellä oli kuitenkin oma heikkokohtansa — se oli vaara joutua jollaintavoin irtaantuneeksi maasta. Viholliset ottivat huomioon tämän hänen heikkoutensa ja väänivät häntä. Ja niinpä löytyi vihollinen, joka käytti hyväkseen tätä hänen heikkouttaan ja voitti hänet. Se oli Herkules. Mutta miten Herkules hänet voitti? Hän tempasi hänet irti maasta, nosti ilmaan, riisti häneltä mahdollisuuden koskettua maata ja tällä tavoin kuristi hänet ilmaan.

Minä ajattelen, että bolshevikit muistuttavat meille Kreikkalaisen jumalaistaruksien sankaria, Antaiosia. Samoin kuin Antaioskin he ovat voimakkaita sillä, että pitävät yhteyttä äitiinsä, joukkoihin, jotka ovat heidät synnyttäneet, heitä ruokkineet ja kasvattaneet. Ja niin kauan, kun he pitävät yhteyttä äitiinsä, kansaan, heillä on kaikki edellytykset siihen, että pysyvät voittamattomina.

Tässä on bolshevistisen johdon voittamattomuuden avain.

7) Lopuksi, vielä yksi kysymys. Minä tarkoitan kysymystä eräiden puoluetovereidemme muodollisesta ja sydämettömän byrokraattisesta suhtautumisesta puolueen eri jäsenten kohtaloon, kysymykseen puolueen jäsenten erottamisesta puolueesta tai kysymykseen puolueen jäsenten oikeuksien palauttamisesta erotetuille. Asia on siinä, että eräät puoluejohtajamme kärsivät huomion puutetta ihmisiin, puolueen jäseniin, työntekijöihin. Enemmänkin, he eivät tiedä puolueen jäseniä, eivät tiedä, millä he elävät ja miten he kasvavat, eivät yleensä tunne työntekijöitä. Siksi heillä ei ole individuaalista suhtautumista puolueen jäseniin, puolueen työntekijöihin. Ja nimenomaan siksi, että heillä ei ole individuaalista suhtautumista puolueen jäseniä ja puolue työntekijöitä arvioitaessa, he tavallisesti toimivat umpimähkään: joko kehuvat heitä summassa, määrättömästi, tai pieksävät heitä samoin summassa ja määrättömästi, erottavat puolueesta tuhansittain ja kymmentuhansittain. Tällaiset johtajat yleensä pyrkivät ajattelemaan kymmenin tuhansin, huolehtimatta „yksiköistä“, yksityisistä puolueen jäsenistä, heidän kohtalostaan. Tuhansien ja kymmenien tuhansien ihmisten erottamista puolueesta he pitävät tyhjäänä välikappaleena, lohdutellen itseään sillä, että puolue on meillä kaksimiljoonainen ja kymmenet tuhannet erottetut eivät mitään muuta puolueen asemassa. Mutta näin voivat suhtautua puolueen jäseniin vain itse asiassa syvästi puoluevastaiset ihmiset.

Tällaisen ihmisiin, puolue-

een jäseniin ja puolue työntekijöihin sydämettömän suhtautumisen seurauksena keinotekoisesti syntyy tyytymättömyyttä ja suuttumusta puolueen yhdessä osassa, ja trotskilaiset kaksinaamaiset ovelasti tarttuvat tällaisiin suuttuneisiin tovereihin ja kätevästi raahaavat heidät mukaansa trotskilaisen tuholaisuuden suohon.

Sinänsä trotskilaiset eivät milloinkaan ole edustaneet suurta voimaa puolueessamme. Muistakaa viimeinen diskussio puolueessamme v. 1927. Se oli oikea puolue referendum. Puolueen 854 tuhannesta jäsenestä äänesti silloin 730 tuhatta puolueen jäseniä. Heistä bolshevikien puolesta, puolueen Keskuskomitean puolesta trotskilaisia vastaan äänesti 724 tuhatta puolueen jäsentä, trotskilaisista puolesta — 4.000 puolueen jäsentä, se on noin puoli prosenttia, ja pidättäytyi 2.600 puolueen jäsentä. Äänestykseen ei otettu osaa 123 tuhatta puolueen jäsentä. He eivät ottaneet osaa joko siksi, että olivat matkalla, tai siksi, että olivat työvuoroissa. Jos 4 tuhanteen trotskilaisista puolesta äänestäneeseen lisätään kaikki pidättäytyneet — olettaen, että myöskin he olivat myötämielesisiä trotskilaisille, ja jos tähän summaan lisätään ei puoli prosenttia äänestykseen osallistumattomista, niinkuin se säännön mukaan pitäisi tehdä, vaan 5 prosenttia osallistumattomista, se on noin 6.000 puolueen jäsentä, niin saadaan noin 12.000 puolueen jäsentä, jotka jollain tavoin olivat myötämielesisiä trotskilaisuudelle. Siinä tälle herrojen trotskilaisien koko voima.

Lisätkää tähän se selkeä, että monet tästä luvusta huomasivat pettyneensä trotskilaisuudessa ja poistuivat siltä, ja te saatte käsityksen trotskilaisien voimien mitättömyydestä. Ja jos tästä huolimatta trotskilaisilla tuholaisilla kuitenkin on jonkunlaisia reservejä lähellä puoluetamme, niin se on siksi, että eräiden tovereidemme väärä poliittikka kysymyksessä puolueesta erottamisesta ja erotettujen palauttamisesta, eräiden tovereidemme sydämettömän suhtautuminen puolueen eri jäsenten ja eri työntekijöiden kohtaloon keinotekoisesti synnyttävät tyytymättömyyden ja suuttuneiden lukumäärän ja näinollen luovat trotskilaisille nämä reservit.

Suurimmaksi osaksi erotaan niinsanotun passiivisuuden takia. Mitä on passiivisuus? Katsovat, osoittautuu, että jos puolueen jäsen ei ole omaksunut puolueen ohjelmaa, niin hän on passiivinen ja kuuluu erotettavaksi. Mutta sehän on väärin, toverit. Eihän saa näin pintapuolisesti tulkita puolueemme sääntöjä. Voidakseen omaksua puolueen ohjelmaa, täytyy olla oikea marxilainen, koeteltu ja teoreettisesti valmeutunut marxilainen. Minä en tiedä, löytyykö meillä paljon puolueen jäseniä, jotka ovat jo omaksuneet ohjelmamme, tulleet oikeiksi marxilaisiksi, teoret-

tisesti valmeutuneiksi ja koetelluiksi. Jos mennään edelleen tätä tietä, niin me joutuisimme jättämään puolueeseen ainoastaan intelligentit ja yleensä oppineet ihmiset. Kenelle on tarpeen tällainen puolue? Meillä on tarkistettu ja kaikki koetelemukset kestänyt leniniläinen formula jäsenyydestä puolueessa. Tämän formulaa mukaan puolueen jäseneksi katsotaan se, joka tunnustaa puolueen ohjelman, maksaa jäsenmaksut ja työskentelee yhdessä sen järjestöistä. Kiinnittäkö huomiota: leniniläisessä formulassa puhutaan ei ohjelman omaksumisesta, vaan ohjelman tunnustamisesta. Nämä ovat kaksi aivan eri asiaa. Ei kannata todistella, että tässä on oikeassa Lenin, eivätkä ne puoluetoverimme, jotka turhaan löpöttelevät ohjelman omaksumisesta. Se onkin ymmärrettävää. Jos puolue pitäisi lähtökohtana sitä, että puolueen jäsenenä voivat olla ainoastaan sellaiset toverit, jotka jo ovat omaksuneet ohjelman ja tulleet teoreettisesti valmeutuneiksi marxilaisiksi, niin se ei muodostaisi puolueessa tuhansia puoluepiirejä, satoja puoluekouluja, joissa puolueen jäsenet opiskelevat marxismia ja jotka auttavat heitä omaksumaan ohjelmamme. Aivan selvää on, että kun puolue organisoit tällaisia kouluja ja piirejä puolueen jäsenten keskuudessa, niin se on siksi, että se tietää, että puolueen jäsenet eivät ole vielä ehtineet omaksua puolueen ohjelmaa, eivät ole vielä ehtineet tulla teoreettisesti valmeutuneiksi marxilaisiksi. Siis, jotta oikeastaisiin poliittikkamme kysymyksessä jäsenyydestä puo-

lueessa ja puolueesta erottamisesta, on välttämätöntä tehdä loppu passiivisuutta koskevan kysymyksen nykyisestä taulapaisesta tulkinasta.

Mutta meillä on vielä toinen synty tällä alalla. Asia on siinä, että toverimme eivät tunnusta keskiväliä kahden äärimmäisyyden välillä. Työläisen, puolueen jäsenen tarvitsee hiukan tulla syyppäksi, myöhästyä pari kertaa puoluekokouksesta, jonkun takia jättää maksamatta jäsenmaksut, jotta hänet silmänräpäyksessä heitetään pois puolueesta. Ei olla intreseerattuja hänen syyllisyytensä asteesta, kokoukseen saapumattomuudesta, jäsenmaksujen maksamattomuudesta. Näissä kysymyksissä on byrokraattismi suorastaan ennennäkemätön. Ei ole vaikea ymmärtää, että tällaisen sydämettömän politiikan seurauksena on osottautunut puolueesta ulos heitetyksi erinomaisia kaaderityöläisiä, oivallisia stahanovilaisia. Mutta eikö voitu, ennen kuin erotettiin puolueesta, antaa varoitus, jos se ei tehoa — antaa huomautus tai muistutus, ja jos tämäkään ei tehoa — asettaa määräaika korjaamista varten tai äärimmäisessä tapauksessa siirtää kandidaatiksi, mutta ei erottaa yhdellä sivaluksella puolueesta? Tietenkin olisi voinut. Mutta tätä varten vaaditaan huomaavaista suhtautumista ihmisiin, puolueen jäseniin, puolueen jäsenten kohtaloon. Mutta juuri tätä ei riitäkään erällä tovereillamme.

On aika, toverit, on jo kauan sitten ollut aika tehdä loppu tästä törkeydestä. (Suosionosoituksia.)

Tov. I. A. HALEPSKIN nimittämisestä SSSR:n yhteysasiain kansankomissaariksi

SSSR:n Toimeenpanevan Keskuskomitean presidiumin päätös

SSSR:n Toimeenpanevan Keskuskomitean Presidium päättää:

Nimittää SSSR:n yhteysasiain kansankomissaariksi tov. Innokentij Andrejevitch Halepskin.

SSSR:n Toimeenpanevan Keskuskomitean puheenjohtaja M. KALININ

SSSR:n Toimeenpanevan Keskuskomitean sihteeri I. AKULOV

Moskova, Kreml, Huhtikuun 5 päivänä v. 1937.

Tov. V. P. POTEKININ vahvistamisesta ulkoasiain kansankomissaarin ensimmäiseksi sijaiseksi

SSSR:n Toimeenpanevan Keskuskomitean Presidiumin päätös

SSSR:n Toimeenpanevan Keskuskomitean Presidiumi päättää:

Vahvistaa tov. Vladimir Petrovitsh Potemkinin ulkoasiain kansankomissaarin ensimmäiseksi sijaiseksi.

SSSR:n Toimeenpanevan Keskuskomitean puheenjohtaja M. KALININ.

SSSR:n Toimeenpanevan Keskuskomitean sihteeri I. AKULOV.

Moskova, Kreml, Huhtikuun 4 päivänä v. 1937.

NKP(b):n KK:n pleenumin työn käsittely rajonin puolueaktiivin kokouksessa

Rajonin puolueaktiivin kokous, joka käsitteli NKP(b):n KK:n helmi-maaliskuun pleenumin päätöksiä ja selostuksia, pidettiin Uhtualla maaliskuun 6—7 ja 8 päivänä. Kokoukseen osallistui kaikkiaan 80 kommunistia.

Selostuksen NKP(b):n KK:n pleenumin työstä erikoisesti tovereiden Zhdanovin ja Stalinin selostusten pohjalla ja runsaasti käyttäen paikallisia esimerkkejä teki rajonikomitean ensimmäinen sihteeri, tov. Gappojev. Kokous oli aktiivinen. Vaikka kysymystä käsiteltiin kolmena päivänä, eivät kaikki puheenvuoroja pyytäneet ehtineet käyttämään puheenvuoroa. Kaikkiaan käytettiin n. 30 puheenvuoroa.

Verrattuna aikaisempiin aktiivisiin kokouksiin oli tämä kokous poikkeuksellinen. Kritiikkiä ja itsekritiikkiä, joita tähän asti on Kalevalan puoluejärjestössä käytetty kerrassaan heikosti, käytettiin nyt melko runsaassa mitassa ja ilmeni se jo eräissä puheenvuoroissa aika tervänä. Kuitenkin — kuten lausuvat Aluekomitean edustaja tov. Hyppönen ja Rajonikomitean sihteeri tov. Gappojev — tämä rajonin aktiivisen poliittisen aktiivisuuden nousu on vasta alkua; sitä on voimakkaasti edelleen kehitettävä.

Aktiivi alisti kritiikin aliseksi rajonin puoluejärjestön

NKP(b):n Kalevalan Rajonikomitean XII pleenumi

Maaliskuun 7—8 päivinä pidettiin NKP(b):n Kalevalan Rajonikomitean XII pleenumi. Pleenumi käsitteli kaksi kysymystä: NKP(b):n KK:n helmi-maaliskuun pleenumin päätöksen puoluejärjestöjen valmistautumisesta SSTL:n Korkeimman Sovetin vaaleihin ja puoluepoliittisen työn uudestijärjestämisestä ja tovereiden Zhdanovin ja Stalinin selostukset sekä kysymyksen Rajonikomitean XI pleenumin virheellisestä päätöksestä puolueeseen vastaanottokysymyksessä.

Molemmista kysymyksistä teki selostuksen Rajonikomitean ensimmäinen sihteeri tov. Gappojev.

Pleenumi hyväksyi molemmista kysymyksistä perustellut päätökset. Ensimmäisestä kysymyksestä hyväksyttiin päätökseen sisältyy suunnitelma vaalikokouksien suorittamisesta NKP(b):n KK:n Pleenumin päätöksen mukaisesti rajonijärjestön peruspuoluejärjestöissä. Toisen kysymyksen päätöksessä todetaan NKP(b):n Aluekomitean osoitukset virheistä Rajonikomitean XI pleenumin puolueeseen vastaanottokysymyksestä tekemästä päätöksessä ikeiksi, oikaistaan ne Aluekomitean osoitusten mukaisesti ja veloitetaan Rajonikomitean byro suorittamaan vastaavan oikaisu peruspuoluejärjestöjen käytännössä.

Pleenumin päätöksen sisällöstä teemme selkoa lähemmin myöhemmin.

työn monilta eri puolilta. Erikoisesti painostettiin useissa puheenvuoroissa poliittisen joukkotyön heikkoutta. Samoin konkreettisilla esimerkeillä osoitettiin monia tapauksia puoluedemokratian rikkomisista. Noin 70 prosenttia Rajonikomitean pleenumin jäsenistä on kooperteerattuja. Rajonikomitean byron 7 jäsenestä on vain yksi vaalien kautta valittu. Molemmat Rajonikomitean sihteerit ovat tulleet tehtäväänsä määrättyinä eikä valittuina. Perusjärjestöihin on Rajonikomitea komentanut puolueorganisaattoreita jne.

Erikoisen huomion kiinnitti aktiivi vallankumouksellisen valppauden kohottamisen välttämättömyyteen ja taisteluun kaikenlaisia oppositioiden jätteitä ja muita luokkavihollisia vastaan. Samoin painosti aktiivi taisteluun välttämättömyyttä paikallista natsionalismia vastaan, sen loppuun saakka

pois juurimiseksi, merkiten, että natsionalistisilla ilmiöillä on Kalevalan rajonissa, kansallisessa rajarajonissa erikoisen suuri poliittinen merkitys, sentähden on niitä vastaan kohdistettava ankara taistelun tuli.

Aktiivin kokous hyväksyi päätöksen, jossa se täydellisesti hyväksyy NKP(b):n KK:n pleenumin päätökset ja Karjalan Alue- ja Petroskoin kaupungin puolueaktiivin päätöksen. Päätöksessään aktiivi toteaa täysin oikeaksi NKP(b):n KK:n pleenumin päätöksen Buharinin ja Rykovin puolueesta eroittamisesta vastavallankumouksellisuutta. Yksityiskohtaisesti osoitetaan aktiivin päätöksessä rajonin puoluejärjestön edes- säolevat tehtävät nykyisen poliittisen käänteen olosuhteissa, puoluepoliittisen työn uudestijärjestämisestä ja Korkeimman Sovetin vaaleihin valmistautumisesta olosuhteissa.

Törkeää Keskuskomitean pleenumin päätöksen rikkomista

Siitä, kuinka tolkkottomasti saatetaan suhtautua ylempien puolue-elimien päätöksiin ja tällä tolkkottomuudella halventaa tärkeitä päätöksiä ja puolueen auktoriteettiä, on yhtenä räikeänä esimerkkinä NKP(b):n Rajonikomitean instruktoria, tov. Talonpojan menettely Vuonnisen peruspuoluejärjestössä, jossa hän kaikella toudulla suoritti vaalit välittämättä mistään ohjeista ja puolueen säännöistä. Tapaus on seuraava:

Toveri Talonpojan piti Rajonikomitean aikaisemman suunnitelman mukaan viedä vaaliselostuskokouksen instruktoriaalueensa Vuonnisen metsätyöpöytä peruspuoluejärjestössä (tehtävä oli suunniteltu ennen NKP(b):n KK:n helmi-maaliskuun pleenumia). Tov. Talonpoika ei suorittanut tätä tehtävää. Vuonnisen kylässä ollessaan hän sai käteensä sanomalehden, jossa oli julaistuna NKP(b):n KK:n ohje "Puolue-elimien vaalijärjestyksestä". Tällöin hän ilman muuta päätti suorittaa vaalit ei vain metsätyöpöydän puoluejärjestössä, vaan yhdisti yhteen vaalikokoukseen Vuonnisen kylän kandidaattiryhmän. Tässä ovat Talonpojan ensimmäiset törkeät virheet.

Farich palannut Schmidin niemelle

Huhtikuun 8 päivänä lentäjä Farichin ohjaama lentokone "N-120" jätti Vrangelin saaren ja puolentoista tuunin kuluttua onnellisesti laskeutui Schmidin niemelle. Tov. Farich on palannut Schmidin niemelle täydentääkseen lentokoneen polttoainevarastoja, jonka jälkeen hän ottaa kurssin länteen pitkin Jäämeren rannikkoa suuntanaan Ala-Kolynia—Tiksin lahti—Nordvikin niemi. (TASS).

Appelsiineja Espanjasta

Odessan satamaan on saapunut höyrylaiva tuoden yli 40.000 laatikkoa appelsiineja, jotka SSSR:n ulkomaankaupan kansankomissariaatti on ostanut Espanjasta. Sen lisäksi on laiva tuonut appelsiini-lähetyksen, jonka Espanjan työläiset ovat lähettäneet lahjaksi soveltamaan lapsille. (TASS).

Uhtuan lehti asimiesten kokous pidetään huhtikuun 11 p:nä klo 7 p. lehtitöyrossä. Saapukaa joukkoja.

125 vuotta sitten, huhtikuun 6 päivänä v. 1812, syntyi Moskovaassa suuri venäläinen vallankumousmies, nerokas kirjailija ja kansanvalistaja ALEKSANDER IVANOVITSH HERZEN.

Herzeniä juhlissamme, — kirjoitti V. I. Lenin artikkelissaan "Herzenin muistolle", — me näemme selvästi Venäjän vallankumouksessa toimineet kolme sukupolvea, kolme luokkaa. Ensimmäinen — aateliset ja tilanherrat, dekabristit ja Herzen. Ahdas oli näiden vallankumouksellisten piiri. He olivat tavattoman kaukana kansasta. Mutta heidän asiansa ei mennyt hukkaan. Dekabristit herättivät Herzenin. Herzen kehitti käyntiin vallankumouksellisen agitaation.

Sen tempasivat, sitä laajensivat, lujitivat, karkasivat vallankumoukselliset sekasäätyiset, alkaen Tshernyshevskistä ja päät-

täten "Narodnaja Voljan" sanakereihin. Laajemmaksi kävi jo taistelujain piiri, läheisemmäksi heidän yhteytensä kansaan. "Tulevien myrskyjen nuoriksi perämiehiksi" nimitti Herzen heitä. Mutta se ei vielä ollut varsinainen myrsky.

Myrsky — se on itsensä joukkojen liike. Proletariaatti, ainoa loppuun saakka vallankumouksellinen luokka, nousi niiden joukoon ja ensi kerran nosti miljoonat talonpojat avoimeen vallankumoukselliseen taisteluun". (Lenin, koottujen teosten XV ride, siv. 468—469).

Näin Lenin nerokkaasti määritteli Herzenin historiallisen osuuden Venäjän vallankumouksellisen vapaustaistelun kehityksessä, Lenin nimitti Herzeniä Belinskin ja Tshernyshevskin rinnalla "Venäjän sosialidemokratian edeltäjäksi".

Mihail Koljtsov Moskovassa

Huhtikuun 8 päivänä palasi Espanjasta Moskovaan tov. Mihail Koljtsov, joka työskenteli Espanjassa "Pravdan" erikoiskirjeenvaihtajana.

Valko-Venäjän asemalla oli toveri Koljtsovia vastassa kirjailijoita, "Pravdan" työntekijöitä ja muita sovettilehdistön keskusjärjestöjen edustajia. (TASS).

Levottomuuksia italialaisissa sotajoukoissa

Englantilainen lehti "Daily Herald" tiedoittaa, että Sevillassa (Espanja) on nousut kapinaan 250 italialaista, jotka ovat kieltäytyneet lähtemästä rintamalle. Kaikki kapinaan nousseet on vangittu. (TASS).

Tasavaltalaisten hyökkäys eteläisellä rintamalla

Ranskalainen lehdistö tiedoittaa, että Penjarrojan rajonissa (Kordovan rintama) jatkuu tasavaltalaisten sotajoukkojen hyökkäys. Saatujen vankien lukumäärä jatkuvasti kasvaa.

Huhtikuun 7 päivänä ryhtyivät kapinalliset seitsemän kertaa vastahyökkäykseen, mutta tulivat lyödyiksi takaisin ja kärsivät raskaita menetyksiä. (TASS).

NKKN:n Kalevalan VIII rajonikonferenssi on siirretty pidettäväksi huhtikuun 9 p:nä 1937.

Lehtemme tilaajien huomioon

Sen johdosta, että lehtemme "Kalevalan Bolsheviikki" ei tänä vuonna laajene suunnitellussa määrässä, lasketaan lehden tilaus-hinta entiselleen — 6 ripilaan vuosikerta eli 50 kopeekkaa kuukausi. Kuukausitilaaajille tullaan lähettämään lehteä siinä määrässä kuin ovat maksun suorittaneet. Vuositilaaajille palautetaan ylimaksu rahassa.

"Kalevalan Bolsheviikin" toimitus.

KALENTERI

Uhtuan kulttuuritalon agitprikaadin Toukokuun 1 päivän esitysharjoituksista huhtikuulla

7 p:nä — lauluja ja näytelmien lukua. Klo 7—9.
9 p:nä — esitysten "Prikaadi" ja "Toukokuun 1 p:nä" harjoitukset asemien kanssa. Klo 7—9.
11 p:nä — — — Klo 1—3.
13 p:nä — — — Klo 7—9.
15 p:nä — Lauluja. Klo 7—9.
17 p:nä — näytelmien harjoitusta. Klo 7—9.
19 p:nä — — — Klo 9—10.
21 p:nä — lauluja. Klo 7—9.
23 p:nä — esitysten "Prikaadi" ja "Toukokuun 1 p:nä" harjoitukset. Klo 7—8,30.
25 p:nä — — — Klo 1—3.
27 p:nä — — — Klo 7—8,30.
29 p:nä — kenraaliharjoitukset. Klo 7—8.

Yleiset lauluharjoitukset kulkuetta varten suomen- ja venäjänkielillä on 15 ja 21 päivinä Kulttuuritalo.

Vastaava toimittaja M. Hallberg. Toimitus Ryhäjä 35. Puhelin № 32. Tilaus № 78 Rallit № 274.

Калевальская район. Гос. Издательство "КИРЬЯ" С. Ухта. 1937 г. Тираж 1352.